

Japonsko je zemí známou sebevraždami. V poměru sebevražd především mladých lidí a žen je ve světě na prvním místě. Takřka každý den se v novinách objevují články o sebevraždě. Emil Durkheim, významný francouzský sociolog, který se jako jeden z prvních pustil do studia sebevražd na přelomu devatenáctého a dvacátého století poznamenává, že „připravenost Japonců zemřít pro sebemenší důvod je dobře známa“.

To, co Japonsko historicky proslavilo jakožto zemi sebevražd, byly především dva druhy dobrovolné smrti. Za prvé je to samurajská tradice a její kodex cti, bušidó, který se často interpretuje jako absolutní připravenost zemřít a ukládá samurajovi rozpárat si břicho, pokud by mu hrozilo zajetí. Za druhé jsou to sebevražděné mise japonských vojáků v Pacifiku za Druhé světové války. Japonští piloti nalétávali na spojenecká plavidla s bombou připevněnou k letadlu a stávali se tak dobrovolně živou bombou. Kromě letadel šlo i o jiné, méně známé prostředky, jako byla torpéda s lidskou posádkou, sebevražděné čluny a další. Oba tyto fenomény vzbuzují rozporuplné reakce a představy o podivném myšlení a chování Japonců.

Kromě výše zmíněných dobrovolných smrtí existují i další, o kterých je na Západě poměrně menší povědomí. Jedním z nich je takzvaná o jako šindžú. Jde o společnou „dobrovolnou“ smrt celé rodiny i s dětmi, někdy dospělými, respektive matky s dětmi.